

виното. Но колчимъ настаяхъ трѣзвитѣ минути, минутитѣ на размишленieto, горкитѣ мисли, като съскливи змици се разбуждахъ въ душата, и жилѣхъ, жилѣхъ немилостиво.

Но Кандовото появяване въ двора тури край на недовкия разговоръ и отвлѣче вниманието на доктора.

— Що за птица е негова милостъ? попита Бързобѣгунекъ.

— Кандовъ — русски студентъ.

— Знамъ, но що за човѣкъ е?

— Философъ, дипломатъ, социалистъ, нихилистъ... и кой дяволъ го знае още какво... Съ една рѣчь, боленъ е тука... И Соколовъ тури прѣстъ на челото си.

— Та не приема ли да земе участие въ народното дѣло?

— Не, що му трѣбва то? Види се, ще ходи въ Руссия, да си земе дипломица, каза сърдито докторътъ.

— Ахъ тие учени гарги! Немога да ги търши! извика Бързобѣгунекъ... Видишъ ли нѣкоя отъ тѣхъ съ диплома, ти ъж отпиши вече отъ човѣцината... Тѣмъ народъ и свобода не трѣбва... Дай имъ рахатецъ, женица, кхщица и благоразумие! Зеръ за това ли сж гнили гърдитѣ си години, та да дойджгъ въ България да бунтовствувать и да търсятъ съ свѣщъ Диарбекиръ или въжето си?...

— Бързобѣгунекъ, това не е право, виждь, ти самъ имашъ диплома?

— Азъ? Пазилъ ме Богъ!

— Истина, и Бойчо нѣмаше такава нѣщо... каза докторътъ

— Ако да имахъ диплома, и азъ нѣхъ да бѣдъ такава магаре... И ти, напримѣръ, да бѣше приелъ докторския си атестатъ отъ нѣкой медицински факултетъ, а не въ албанскитѣ баири, нѣше да мислишъ да правишъ пари, а не бунтове...

Въ тоя мигъ студентътъ влѣзе въ коридора.

Бързобѣгунекъ бързо окачи подвизката на вратътъ, уврѣ си ржката въ неж, защото стѣпкитѣ на студентътъ се чувахъ до вратата.